

Forhold, og som jeg derfor ikke har Grund til at mistænke for her at have givet Offentligheden usande Oplysninger.

Det faktiske er i dette Øjeblik, at vi ved Regeringens Holdning i denne Sag har opnaaet, at der ikke sælges for en Skilling Varer til Rusland, at ikke en eneste Dansk kan faa Lov til at komme ind i Rusland, at ingen Interesser kan blive varetaget for Danske i Rusland. Det forekommer mig at være en lidet flatterende Stilling for Danmark alene af Østersøstaterne at være udelukket der, hvor en Række andre Lande kan gøre deres Interesser og Krav gældende og opnaa betydelige Fordele for Erhvervsliv og Arbejdere. Jeg paastaar, at en saadan Holdning bygget paa et Punkt af saa underordnet Betydning, som den højtærede Minister bygger paa, er ikke forsvarlig.

Den Del af Forhandlingerne, som har særlig Interesse, og som den højtærede Minister desværre skænkede mindst Omtale, er den, der fandt Sted i det sidste Par Maaneder, specielt i November Maaned. Jeg kommer til at opholde mig en Smule ved disse Forhandlinger. Naar jeg gør det, og naar jeg ogsaa maa søge opklaret et væsentligt Punkt noget bedre, end den højtærede Minister gjorde det, saa bygger jeg min Berettigelse bl. a. paa en Ytring af Formanden for det konservative Folkeparti i Danmark, Hr. Landstingsmand Piper, som den 9. Maj i Aar erklærede, at den Udenrigsminister, vi havde, havde handlet paa en saadan Maade overfor det konservative Folkeparti, at det var i Strid med visse Forudsætninger, og han, det konservative Folkepartis Formand, forudsatte, at Udenrigsministeren, hvis han ikke vilde staa som en Mand, der har svigtet den Tillid, Folkepartiet har vist ham, maatte gøre Rede for den Sag, det den Gang drejede sig om. Jeg tror ikke, denne Redegørelse kom. Jeg har altsaa det konservative Folkepartis Ord for, at den højtærede Udenrigsministers Ord og Handlemaade overfor det konservative Folkeparti har været en saadan, at Tiltiden paa et væsentligt Punkt er røkket de to Parter imellem; og det er maaske derfor undskyldeligt, at jeg ogsaa med en Smule Skepsis betragter den Fremstilling af Sagen, som den højtærede Minister i Dag har givet — ganske vist mere indgaaende end i det lukkede Møde, men dog ikke udtømmende.

Forhandlingerne mellem den danske og den russiske Delegation begyndte i sidste Omgang i Begyndelsen af November

Maaned. Erhvervene og Erhvervenes Repræsentanter, der blev delegeret til Stockholm, ønskede stærkt en Handelsoverenskomst, medens de naturligvis for deres Vedkommende ikke tog Stilling til rent politiske Spørgsmaal. Den 7. November blev Delegationen sendt til Stockholm med den Mission at forhandle om Tilvejebringelse af Overenskomsten uden at faa Direktiver af en saadan Art, at de paa noget Punkt skulde føle sig bundne, uden at de paa nogen Maade havde Fornemmelser af, at det hele var Spilfægteri. Men to Dage efter, at denne sidste Gruppe af Forhandlinger blev optaget, mødte den højtærede Udenrigsminister hos Partiformændene og sagde til disse, at Regeringens Standpunkt var, at de delegerede ikke maatte afslutte en Overenskomst, der gav politiske Indrømmelser til Rusland. Det havde dog været rimeligt at instruere Delegationen derom, da den 7. November drog til Stockholm; det havde maaske været overflødigt, at den rejste derop, naar det dog to Dage efter var klart for Ministeren, at den paa dette Punkt skulde være bundet i sin Handlefrihed, og at man ikke vilde gøre politiske Indrømmelser.

Den 11. November, 2 Dage efter Formandsmødet, hvor den højtærede Udenrigsminister havde været nærværende, fik Delegationen Instruktion om, at nu skulde den fastholde Modstanden mod det politiske Punkt, der gik ud paa, at Ruslands Delegation i Danmark skulde være Enerepræsentation, og mod dens Krav om Ret til at bruge Flag og Skjold. Det var i høj Grad paafaldende for Delegationen at modtage en saadan Meddelelse et Par Dage efter, at den var kommet derop, uden i Forvejen at være instrueret i den Retning. Som Følge deraf rejste nogle Medlemmer af Delegationen til Danmark og søgte Forbindelse med Regeringen og Rigsdagen; der blev igen afholdt et Møde mellem Ministrene og Partiformændene, og den 16. November, altsaa efter, at disse Konferencer havde fundet Sted, fik Delegationen fra Udenrigsministeren Paalæg om at skaffe oplyst, hvilke Indrømmelser paa det erhvervspolitiske Omraade Sovjetregeringens Repræsentant vilde gøre, hvis den danske Regering til Gengæld vilde tilstaa den Enerepræsentation i Danmark; og saa hedder det i denne Instruktion, at den danske Regerings Standpunkt til de politiske Spørgsmaal nu ikke skulde opstilles som Ultimatum. Den 11. November opstilledes denne Afvisning som Ultimatum, den 16.